

Nd.

460. Lög

um viðauka við lög um skipströnd 14. janúar 1876.

(Afgreidd frá. Nd. 10. ágúst).

1. gr.

Pá er strandað skip hefir legið á strandstaðnum eitt ár frá því er strandið varð, og eigi verið selt við opinbert uppboð, samkvæmt strandlögum, sökum ákvörðunar eiganda um að annast björgunina sjálfur, getur lögreglustjóri látið selja flakið og annað það, er skipinu fylgir og finst á strandstaðnum, við opinbert uppboð, ef óráðlegt þykir, af ástæðum er almenning varða, að láta það liggja lengur óselt, sbr. þó 4. gr.

2. gr.

Uppboð, er haldin verða samkvæmt 1. gr., skal lögreglustjóri jafnan tilkynna þeim, er lýst hafa eignarrjetti að skipinu, og öðrum, er þar hafa hagsmuna að gæta, ef kunnugt er um heimilisfang þeirra. Að öðrum kosti skal ræðismanni eða öðrum hjerlendum umboðsmanni þess lands, þar sem skipið átti heima, svo og hjerlendum umboðsmanni ábyrgðarsala, gjört aðvart um uppboðið. Andvirði hins selda, að frádregnum uppboðskostnaði og öðrum kostnaði, greiðist þeim, er sannar eignarrjett sinn samkvæmt ákvæðum 23.—24. gr. strandlaganna.

3. gr.

Í söluskilmálum við uppboð samkvæmt 1. gr. sem og við uppboð á strönduðu skipi samkvæmt strandlögunum, skal það ákvæði sett, að skipsleifar, sem eigi eru fluttar burt úr fjörunni, þá er 2 ár eru liðin frá því er skipið strandaði, teljist óskilafje og verði eign fjarueiganda.

4. gr.

Nú hesir eigandi eða ábyrgðarsalar strandaðs skips hafið björgun áður en ár sje liðið frá því er strandið varð og gefið lögreglustjóra til kynna, að björguninni verði haldið áfram að árinu liðnu, og skal þá eigi haldið uppboð samkvæmt 1. gr., heldur er hlutaðeigendum heimilt að halda björguninni áfram um alt að tveggja ára tíma frá því er strandið varð, en þá verður flakið eign fjarueiganda samkvæmt 3. gr. En sýni eigandi eða ábyrgðarsalar stjórnarráðinu fram á, að örðugleikum hafi verið bundið að ljúka björguninni á tveim árum og lýsi því jafnframt yfir, að þeir vilji halda björguninni áfram, skal þeim þó veittur nægur frestur til þess. Þegar eins stendur á, getur uppboðskaupandi samkvæmt 3. gr. fengið samþykki stjórnarráðsins til nauðsynlegrar framlengingar á björgunarfresti, þeim sem þar er áskilinn.

5. gr.

Nú sekkur skip þar sem af því getur stafað hætta eða verulegur farartámi fyrir siglingar og sjósókn, og getur stjórnarráðið þá látið auðkenna staðinn; jafnframt skal það spryja þann, er tilkall á til flaksins, hvort björgunar-tilraunir verði gjörðar, og gjöra honum um leið aðvart um, innan hvers tíma flakið skuli gjört óskaðvænt.

Hafi stjórnarráðið eigi getað fengið vitneskju um, hver tilkall á til flaksins, eða ef hann vill eigi gjöra það óskaðvænt samkvæmt fyrirsogn stjórnarráðsins, getur það sjálft látið gjöra flakið óskaðvænt. Einnig getur stjórnarráðið látið gjöra flak óskaðvænt þegar eftir strandið eða skipbrotið, ef slik ráðstöfun verður að teljast óhjákvæmileg nauðsyn sökum þeirrar hættu, er stafar af flakinu.

6. gr.

Til tryggingar fyrir útgjöldum við yfirvaldaráðstafanir samkvæmt 5. gr. er skipið og það, sem því fylgir, og enda farmurinn, ef hann er þess eðlis, að af honum stafi hætta eða verulegt óhagræði fyrir siglingar og sjósókn. Stjórnarráðið getur því látið gjöra kyrsetning á þessum munum og skal gjörðinni haldið til dóms við sjódóm strandstaðarins. Hafi stjórnarráðið látið gjöra flak óskaðvænt og sje nokkru bjargað af skipi eða skipsgögnum má selja það við opinbert uppboð, og taka kostnaðinn af andvirðinu án undangenginnar kyrsetningargjörðar.

7. gr.

Fyrirmæli þessara laga hagga þó eigi reglum þeim um skipsflök á höfnum inni, sem settar eru eða settar kunna að verða í löggiltum reglugerðum kaupstaða eða kauptúna.